Ἔτος 19ον. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1905 Ἀριθ. 841

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κᵃ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παλαιαὶ θρησκεῖαι. Α'. Ὁ ἱππότης γέρων.—Συνέδριον τῆς Ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων γυναικῶν (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη) — Λόγος ἐπικήδειος εἰς Καλλιόπην Κεχαγιᾶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα).—Χωρὶς ὄνομα (ιυθιστορία κ. Κ. Παρρέν). Ἀπὸ τὴν παιδικὴν ζωήν: ὁ νικημένος νικητής.—Ἀλληλογραφία.—Συνταγή. — Ἡ Βικτωρία καὶ ὁ Φρειδερῖκος (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

ΠΑΛΑΙΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ

Α'.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σοφοὶ ἄνθρωποι εἰς ὅλα, εἶχαν ὁρίσει μίαν ἰδιαιτέραν θεότητα τοῦ οἰκοκυρειοῦ, μίαν θεότητα τῆς ὁποίας ὁ βωμὸς ὑψοῦτο εἰς τὸ καλλίτερον μέρος τῆς οἰκίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν νὰ προσφέρουν θυσίας ὅλαι ἀδιακρίτως αἱ γυναῖκες μίαν τοὐλάχιστον φορὰν τὴν ἑβδομάδα. Ἡ Ἑστία εἶχεν ἐπὶ πλέον ἰδιαιτέρας ἱερείας, παρθένους, αἱ ὁποῖαι διετηροῦσαν ἄσβεστον τὸ πῦρ τοῦ βωμοῦ της καὶ αἱ ὁποῖαι ἀφιέρωναν τὴν νεότητα καὶ τὸ κάλλος των εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ὑπηρεσίαν τῆς θεᾶς.

Ὀπίσω ἀπὸ τὴν Ἑστίαν τὴν αὐστηρὰν καὶ ἀπαιτητικὴν αὐτὴν θεότητα καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὰς ἁγνὰς ἱερείας της, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ μένουν νύκτα καὶ ἡμέραν ἄγρυπνοι καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ συνδαυλίζουν τὸ πῦρ της ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐνδεδυμέναι μὲ λευκὰ καὶ ὡραῖα φορέματα, κρύπτεται τὸ σύμβολον τῆς ἰδανικῆς οἰκοκυρᾶς, τῆς γυναικός, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἄρχῃ καὶ νὰ προΐσταται εἰς τὸ σπίτι, μὲ δύναμιν καὶ κῦρος καὶ αὐθεντίαν θεότητος καὶ ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὰς διαταγάς της γυναῖκας ἀφιερωμένας ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σπιτιοῦ.

Τώρα πῶς ἡ θεότης αὐτὴ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν θρόνον της πολὺ πρωτήτερα ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀδελφάς της τοῦ Ὀλύμπου καὶ πῶς οἱ λευκοφόροι ἱέρειαί της, αἱ ἁγναὶ παρθένοι, μετεβλήθησαν εἰς μουστακαλῆδες κυρίους μὲ ἄσπρους σκούφους καὶ ἄσπρες ποδιές, οἱ ὁποῖοι συνδαυλίζουν εἰς τὰς νεωτέρας κοινωνίας τοὺς πλουσιωτέρους μόνον βωμούς της, αὐτὸ εἶνε ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ λυθῇ καὶ τόσον εὔκολα.

Τὸ πιθανότερον εἶναι ὅτι αἱ ἱέρειαι θὰ εἶδαν νὰ ἐκπίπτῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ ἀξίωμά των καὶ τὴν θρησκείαν τῆς θεᾶς των νὰ παραλύῃ καὶ δι' αὐτὸ ἐτράπησαν εἰς ἔργα εὐγενέστερα καὶ ἀναπαυτικώτερα Ἡ ἐγκατάλειψις αὐτὴ φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, καθ' ἣν κάθε ἁγνὴ Ναυσικὰα καὶ κάθε Πηνελόπη εἶχαν τόσον λησμονηθῆ, ὥστε παραδείγματα τάξεως καὶ οἰκιακῆς εὐπρεπείας νὰ ζητῇ ὁ Ξενοφῶν εἰς τὰ Φοινικικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα προβάλλει ὡς παράδειγμα οἰκοκυρειοῦ εἰς τὴν νεόνυμφον, ἣν θέλει νὰ μυήσῃ εἰς τὸ ἔργον τῆς οἰκοδεσποίνης.

Μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν αἱ παλαιαὶ θρησκεῖαι ἐλησμονήθησαν, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ποιηταὶ ἐνθυμοῦνται τὴν ὕπαρξιν τῶν εὐτυχεστέρων καὶ συγγενεστέρων μὲ τὸ ἔργον των Ὀλυμπίων.

Τελευταίως ὅμως εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τάγματα γυναικῶν ἐπανεστάτησαν καὶ ἐπαναστατοῦν καθ' ἡμέραν κατὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ καθεστῶτος, καθ' ἣν εἰς τὰ θεωρούμενα ἀποκλειστικῶς ἀνδρικὰ ἔργα εἰσεπήδησαν καὶ αὐταί, καθ' ἣν καὶ τὰ ἀνδρικὰ ἀξιώματα διεκδικοῦνται μὲ ἐπιτυχεῖς νίκας

ἡ λησμονημένη θεότης, ἡ ξένη ἐντελῶς πρὸς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐπανάστασιν, παρουσιάζεται εἰς τὸ μέσον, ζητοῦσα νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των καὶ νὰ ἐπανιδρύσῃ τὸν θρόνον της εἰς τὸ κλυδωνιζόμενον οἰκιακὸν σκάφος.

Ὁ κόσμος τῶν σκεπτομένων καὶ κανονιζόντων τὸν δρόμον τῶν κοινωνιῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἔχει διαιρεθῆ εἰς δύω στρατόπεδα καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς παλαιᾶς καὶ λησμονημένης θεότητος ἀγωνίζονται ὄχι πλέον εἰς τὰ γραφεῖά των μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν καθηγητικῶν θρόνων των καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους διεθνῶν καὶ δημοσίων συνεδρίων νὰ ἀναστηλώσουν τὸ λάβαρον τῆς θεᾶς καὶ νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν προτέραν δόξαν του τὸ μεγαλεῖον τοῦ κράτους της.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸν σκοπόν των καὶ διὰ νὰ προσηλυτίσουν εἰς τὰς τάξεις των μεγαλήτερον ἀριθμὸν ὁπαδῶν ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ παλαιὰ θρησκεία εἶναι θρησκεία ἐπιστήμης καὶ ὑψηλῆς τέχνης, καὶ ὅτι τὸ οἰκοκυρειὸ σήμερον διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν γόητρόν του ἔχει ἀνάγκην ἱερειῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ καταρτίζωνται ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπιστημονικώτερα καὶ καλλιτεχνικώτερα.

Τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς μορφώσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὸ οἰκοκυρειό, τὸ ἀνέλαβαν τὰ οἰκοκυρικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα τελευταίως ἐπολυπλασιάσθησαν τόσον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὥστε νὰ ἀπειλοῦν σχεδὸν τὴν ὕπαρξιν τῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ἀποκλειστικῶς εἰς πνευματικὴν μόρφωσιν τῶν γυναικῶν.

Ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν ἐπίσημον Ἑλλάδα ἐπιμένομεν ἀκόμη ἀποκλειστικώτατα εἰς τὴν διὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος μόνον ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῆς γυναικός. Τὰ σχολικά μας προγράμματα ἀφερώνουν σαράντα ἐννέα ὥρας τὴν ἑβδομάδα εἰς μαθήματα καὶ τρεῖς ἕως τέσσαρας εἰς τυπικὴν διδασκαλίαν οἰκοκυρικῶν ἔργων. Τὰ δημοτικά μας σχολεῖα διδάσκουν χημείαν καὶ φυσικήν, ὄχι τοὐλάχιστον σχετιζομένην μὲ τὸ μαγειρειὸ καὶ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ὑγιεινήν, ἀλλὰ μὲ τὰς βροντάς, τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰ γεωλογικὰ στρώματα.

Ὅ,τι ἐπεχείρησεν ἕως τώρα ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ὡρισμένων γυναικῶν καὶ ὡρισμένων σχολείων διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ναυαγήσῃ, διότι ἐδῶ καὶ ἡ πολιτεία καὶ οἱ σοφοὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ σκοτίζωνται μὲ τοιαῦτα ζητήματα. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ μόνον ἱδρυθὲν καὶ λειτουργοῦν Οἰκοκυρικὸν καὶ Ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον φυτοζῇ καὶ ἐν ἰδιωτικόν, τὸ τῆς δος Ἀσπασίας Σκορδέλη, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ συγκεράσῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πλάτωνος μὲ ὀλίγην πρακτικὴν μόρφωσιν καὶ γνώσεις οἰκοκυρικὰς συστηματικῶς διδασκομένας, οὔτε πλουτεῖ οἰκονομικῶς, οὔτε καμμίαν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν παρ' οὐδενὸς ἔλαβε.

Φαίνεται ὅτι εἶναι πεπρωμένον ὅλαι αἱ ἑλληνικαὶ θεότητές μας νὰ μεταναστεύουν εἰς τὰ ξένα καὶ καμμία οὔτε αὐτὴ ἡ Ἑστία νὰ μὴν εὑρίσκῃ πλέον ἔστω καὶ μίαν δευτερεύουσαν θέσιν εἰς τας νεωτέρας οἰκίας μας.

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΤΗΣ

Δὲν ἔζησεν εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς χρόνους τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' οὔτε ἡ γενεά, ἥτις τὸν εἶδε παιδὶ καὶ τὸν ἐξέθρεψε μὲ τὰς ἰδέας καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς θρύλλους της ἦτο γενεὰ λεπτῶν τρόπων καὶ ἁβρῶν αἰσθημάτων.

Ἡ τυραννικὴ δουλεία καὶ ὁ πόλεμος κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους σκληρούς, σκαιούς, χυδαίους Οἱ ἀριστοκράται καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς γενεᾶς τοῦ 21 ἦσαν ἄνθρωποι μὲ καρδιάν, πατριῶται γενναῖοι, γονεῖς στοργικοί. Ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν τὴν μεγάλην καὶ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν στοργὴν ἔκρυπταν ὑπὸ ἐξωτερικόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος ἐπροίκισε τοὺς ἀνθρώπους τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν.

Τώρα πῶς ὁ μέγας πολίτης, τὸ γέννημα καὶ θρέμμα τῆς γενεᾶς τοῦ 21, διεπλάσθη συγχρόνως ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ ἱπποτικώτερος ὅλων τῶν Ἑλλήνων; Εἰς ποίαν σχολὴν ἐδιδάχθη νὰ φέρεται πρὸς ὅλους ὄχι ὡς πρὸς ἴσους, ἀλλὰ ὡς ἀνωτέρους; ποῦ ἡ μεγάλη ψυχή του ἤντλησε τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν πλησίον εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε πρὸ τῶν ἐλαχίστων νὰ συμπεριφέρεται μὲ τὴν ἰδίαν ἁβρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ τῶν ἀνωτέρων, αὐτὸ εἶναι μέγα μυστικόν.

Μίαν ἡμέραν ἐζήτησα νὰ ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν αὐτό. Καὶ ὁ ἱππότης γέρων μοὶ ἀπήντησε. «Ὁ Ναπολέων εἶπε ποτὲ ὅτι αἱ γυναῖκες ἔκαμναν τὴν στρατιωτικὴν δόξαν τῆς Γαλλίας. Νομίζω ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουν κάτι ἁβρότερον νὰ κάμουν εἰς τὴν ζωήν. Νὰ τὴν ἐξευγενίζουν, νὰ τὴν ἐξημερόνουν καὶ νὰ ἐμπνέουν τὸν σεβασμὸν καὶ πρὸς ἑαυτὰς καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ μητέρα μου ἦτο τοιαύτη γυνή. Ἀπὸ παιδὶ μικρὸν μοὶ ἐπέβαλε νὰ ἀποκαλύπτωμαι πρὸ τῆς Αἰθιοπίδος πλυντρίας, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας εἰς μας Ναύπλιον καὶ νὰ τὴν ὀνομάζω κυρίαν.

«Εἶναι ἀνωτέρα σου, μοῦ εἶπε, διότι ζῇς διὰ τοῦ ἱδρῶτος της ἐνῶ σὺ ζῇς διὰ τοῦ ἱδρῶτος τῶν ἄλλων. Οἱ λόγοι τῆς μητρός μου συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὸ καθημερινὸν παράδειγμά της ὑπῆρξαν σωτήριοι δι' ἐμέ».

Καὶ ὅταν ὁ νεανίας, ὁ ὁποῖος ἀπεκαλύπτετο πρὸ τῆς μαύρης ἔγεινε νέος καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ναυπλίου διεδέχθη ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν τῶν Ἀθηνῶν ἡ τῶν Παρισίων δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ μάθῃ καὶ τίποτε νὰ δανεισθῇ, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἡμιπολιτίστους Ἀθηναίους, οὔτε ἀπὸ τοὺς κατὰ τύπους πολιτισμένους Παρισινούς.

Φύσει προνομοιοῦχος κατώρθωνε νὰ ἐξυψῇ μέχρις ἑαυτοῦ τοὺς πάντας, νὰ ἐξευγενίζῃ καὶ τοὺς μᾶλλον ἀγενεῖς καὶ νὰ δημιουργῇ περὶ ἑαυτὸν ἐν μοναδικὸν περιβάλλον εὐπρεπείας καὶ ἁβρότητος.

Τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ ἀπελάμβαναν ὑπὲρ πάντα ἄλλον αἱ γυναῖκες ἀπὸ τῶν στενωτάτων συγγενῶν καὶ οἰκείων μέχρι τῶν ξένων. Βεβαίως ὁ στίχος τοῦ ποιητοῦ ὅτι τὴν γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ πληγώνῃ τις οὔτε μὲ πέταλλον ρόδου δὲν ἐνεσαρκώθη εἰς ἄλλον ἄνδρα, ὅσον εἰς τὸν μέγαν νεκρὸν τῆς χθές.

Καὶ ἐάν ποτε συνέβαινεν ἄλλοι νὰ ὁμιλοῦν ἐνώπιον του ἀσεβῶς περὶ γυναικῶν, ἐκεῖνος συνωφρυοῦτο καὶ ἤλλασσε θέμα ὁμιλίας μὲ τρόπον ἀνεπίδεκτον διακοπῆς.

Τελευταίως ἀκόμη εἰς θερμὴν παράκλησίν μου, ὅπως χρησιμοποιήσῃ γυναῖκας εἰς τὰ τηλέφωνα καὶ τὰ τηλεγραφεῖα ἀντὶ τῶν ἀπεργῶν ἀνδρῶν, ἀπήντησε: «Τὸ ἐσκέφθην πολὺ καὶ θὰ συνεβιβάζετο τὸ μέτρον τοῦτο καὶ μὲ τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμά μου.

Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι οἱ ἄνδρες τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν χωρίων δὲν θὰ ἀπονέμουν πρὸς τὰς τηλεφωνητρίας τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὴν περιωπὴν των σεβασμόν».

Ὁ σεβασμὸς αὐτὸς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐγίνετο καταφανέστερος εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου ἀνδρός.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους δὲν ἦτο παρὰ ταπεινὸς θεράπων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἐξαιρετικὴν τῆς τύχης των εὔνοιαν ἔζων πλησίον του. Ὁ πολυάσχολος πρεσβύτης ὁ καρφωμένος εἰς τὸ γραφεῖόν του δέκα καὶ δέκα πέντε συνεχεῖς πολλάκις ὥρας, ὁ ἔχων τόσας ἀπαιτήσεις νὰ ἱκανοποιῇ καὶ εἰς τόσα καθήκοντα νὰ ἀνταποκρίνεται, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἑαυτόν του τὴν ἐλαχίστην δυσφορίαν καὶ δυσθυμίαν κατὰ τὰς στιγμὰς καθ' ἃς, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν, ἠναγκάζοντο νὰ τὸν διακόπτουν διὰ μικρὰ καὶ ἐπουσιώδη

Εὕρισκεν ὅλα καλά, ἤρκει αἱ κυρίαι νὰ ἦσαν εὐχαριστημέναι, καὶ εἰς τὰς θλίψεις του, ὡς εἰς τὴν χαράν του ἡ συμμετοχὴ τῶν κυριῶν ἦτο δι' αὐτὸν κάτι τόσον πολύτιμον, ὅσον καὶ παρήγορον.

Ὡς εἰς τὰ κλασσικὰ δράματα ἓν κάλλος καὶ μία ἁρμονία περιβάλλει ἀδιακρίτως πάντα τὰ πρόσωπα καὶ καμμία παρατονία ψυχική, ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν εἶναι δὲν κατορθώνει νὰ ἐκχυδαΐσῃ καὶ ἐλαττώσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ποιητοῦ, ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου τούτου πολίτου τὸ πᾶν περιβάλλει μία ποίησις κάλλους καὶ ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ ἄδικον καὶ τραγικὸν τέλος του ἐπισφραγίζει. Πίπτει, ὄχι εἰς παρακμὴν καὶ φυσικὴν ἐξάντλησιν, μεθ' ὅλον τὸ βαθὺ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἔπιπταν οἱ μεγάλοι ἥρωες τῆς ἐποποιΐας, ὡς ἔπεσαν αἱ μεγάλαι μορφαὶ τῶν ἱπποτικῶν χρόνων, θῦμα τῆς μοίρας ὡς ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὅλοι ὅσοι ἡ ποιητικὴ τῆς ἐποχῆς φαντασία ἐθεώρησεν ἀθανάτους. Καμμία παρακμή, καμμία ἐξάντλησις, καμμία ἐνόχλησις εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, καμμία τοῦ πνεύματος ἀδυναμία ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μειώνουν τὸν ἄνθρωπον. Πρὶν νὰ ἐκπνεύσῃ εὐχαριστεῖ εὐγενῶς ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἐστήριξε κλονιζόμενον καὶ πίπτοντα. Μὲ τὴν σημαίαν περὶ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη καὶ τὴν ὁποίαν ἰσχυρῶς ἐκράτησε μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς ἀνταλλάσσει τὸ κομψὸν ἔνδυμα τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, αὐτὴν ποιητικώτατα περιτυλίσσεται ὡς σάβανον καὶ αὐτὴν βάφει ὡς ἄλλος Καῖσαρ Ρωμαῖος μὲ τὸ αἷμά του. Τὸ τραγικόν, ἀλλὰ ποιητικὸν τέλος εἶναι ἀνάξιον τῆς ὅλης εὐγενείας τοῦ ἀνδρός. Ἡ ἐποποιία, μία ἐποποιία ὡραία καὶ μεγάλης ζωῆς μεταβάλλεται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα της εἰς τραγῳδίαν, ἀλλὰ τραγῳδίαν ὡραίαν, τραγῳδίαν περὶ τὴν ὁποίαν ἡ πονοῦσα πατρὶς μὲ μετάνοιαν, μὲ πένθος, μὲ πόνον ψάλλει τὸν μεγάλον τοῦ θανάτου θρῆνον.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Καλλίτερον μέρος ἀναψυχῆς διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς δὲν ἠδύνατό τις νὰ εὐχηθῇ ἀπὸ τὴν παραλίαν τοῦ Joppot, ὅπου τὸ Συνέδριον τῆς Ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων τοῦ ἔτους τούτου ὡρίσθη καὶ ἐσύναξεν ἡμᾶς. Ὅσαι ἐκ γενετῆς ἀνήκομεν εἰς τὴν Δυτικὴν καὶ Νότιον Γερμανίαν, ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Βόρειος μᾶς φαίνεται ψυχρά. Ὄχι δὲ μόνον διὰ τὸ κλῖμα, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς Ἱστορίας βλέπομεν, ὅτι καὶ δι' ὅλα τὰ πνευματικὰ ζητήματα ἡ Δυτικὴ καὶ ἡ Νότιος προηγήθησαν. Ὡς δὲ ὁ πολιτικὸς καὶ κοινωνικὸς βίος καὶ αἱ ὡραῖαι τέχναι ἐκεῖ ἀνεπτύχθησαν, τοιουτοτρόπως καὶ αἱ πρῶται περὶ γυναικείας δράσεως ἰδέαι ἐκεῖ φαίνονται λαμβάνουσαι ζωήν. Μίαν ὅμως ἀξιοσημείωτον ἐξαίρεσιν τῆς Βορείου, παρουσιάζει ἡ πόλις Danzig, καθότι ἀπὸ ἑνὸς ἤδη αἰῶνος ὁ βουλευτὴς δόκτωρ Rickert εἰς τὸ βουλευτήριον τῆς πόλεως αὐτῆς πρῶτος ἐχαρακτήρισε τὴν ἰδέαν τῆς γυναικείας δράσεως ὡς συμφέρουσαν, συζητήσας τὴν πρότασιν μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας.

Ἡ πόλις Danzig πρὸς τούτοις εἶνε μία ἐκ τῶν πρώτων πόλεων, αἵτινες πρὸ πολλοῦ ἀπῄτησαν καὶ ἀπέκτησαν τέλεια γυμνάσια θηλέων.

Ἡ ἐργασία τῆς Ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων τοῦ ἔτους τούτου ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Γερμανία ἤρχισε νὰ ἀφυπνίζεται. Εἰς τὸ θαυμάσιον κτίριον τῆς μονῆς τῶν Φραγκισκανῶν δύο γυναῖκες κατορθώνουν νὰ συγκαταριθμηθοῦν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ κράτους, συζητήσασαι μετὰ τόσης δεινότητος τὸ ζήτημα τῶν ὀρφανῶν παιδίων. Ἴσως εἰς τὸ μέλλον θέλομεν ἴδει γυναῖκα δήμαρχον, συγκαλοῦσαν συνέδριον ἀνδρῶν, ὡς τώρα βλέπομεν ἄνδρα δήμαρχον συγκαλοῦντα συνέδριον γυναικῶν.

Ὅτι ἡ γυναικεία δρᾶσις δὲν ὑπῆρξε κατωτέρα τῆς ἀνδρικῆς ἡ ἐργασία τοῦ συνεδρίου καὶ τοῦ ἔτους τούτου τὸ ἀπέδειξε τρανῶς. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ὡμολόγησαν, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ φύλου μας τοῦ ἔτους τούτου ὑπερτερεῖ τὴν ἰδικήν των εἰς τὸ γυναικεῖον συνέδριον καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες εἰργάσθησαν ἔνδεκα καὶ δώδεκα ὥρας σπουδαίως καὶ συνεχῶς, ἐνῷ οἱ ἄνδρες εἰς τὸ αὐτὸ τῶν ὡρῶν διάστημα ἔκαμαν πολλὰ διαλείμματα πρὸς ἀνάπαυσιν. Καὶ τὸ περυσινὸν προσέτι συγκληθὲν διεθνὲς συνέδριον, παρὰ τὴν μετριόφρονα καὶ ἄνευ ἐπιδείξεων ἐξωτερίκευσίν του ἀπέδειξεν, ὅτι ἥ τε Βόρειος καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Γερμανία ἔκαμαν μεγάλα βήματα προόδου εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Ὅσον δὲ ἀναπτύσσεται ἡ ῥητορικὴ εἰς τὸ φῦλόν μας, καὶ βλέπομεν νεαρὰς ἀντιπροσώπους νεοσυστάτων σωματείων νὰ παρουσιάζωνται ὡς ὁμιλήτριαι, συζητοῦσαι τόσον σπουδαῖα ζητήματα, ἐλπίζομεν εἰς αἰσιώτερον μέλλον καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως. Ἡ δεινότης τοῦ λόγου προπαρασκευάζει τὴν γυναῖκα διὰ τὰ ἀστικὰ αὐτῆς δικαιώματα τῶν ὁποίων ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ὑπερασπισθῇ.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι εἰς τὸ φῦλόν μας ὑπάρχουν εἰσέτι τινὲς ὀπισθοδρομικαί· ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀλήθεια ἀναντίρρητος, ὅτι

ἡ συσσωμάτωσις καὶ ὁμόνοια τῶν προοδευτικῶν καὶ τὰ κατὰ καιροὺς συγκαλούμενα συνέδρια ἐξασκοῦν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τούτων καὶ συντελοῦν εἰς προσηλυτισμόν. Καὶ εἶνε πάλιν βεβαίως ἀναμφισβήτητον, ὅτι πᾶσα ἀρχὴ ὁποιουδήποτε ἔργου παρουσιάζει δυσκολίας, ἀλλὰ τὸ φῶς ἐθριάμβευσε πάντοτε τοῦ σκότους. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου ἔχομεν τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα:

Ἡ κατὰ τὸ 1894 ἱδρυθεῖσα «Ἕνωσις Γερμανίδων» ἀριθμεῖ σήμερον 190 σωματεῖα καὶ 100,000 μέλη. Ὅτι δὲ ἡ γυναικεία δρᾶσις δὲν σκοπεῖ τὴν μετὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου διαπάλην, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἀλληλεγγύης καὶ κοινῶν συμφερόντων, ἠννοήθη πλέον ὑπὸ πάντων. Ἀπόδειξιν καὶ τούτου ἔχομεν τὴν ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίαν. Ἔχομεν ἐπιτροπὰς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀνηλίκων, ὅπου ἐγένετο ἡ γυνὴ δεκτὴ ὡς κηδεμὼν αὐτῶν. Ἐπιτροπὰς πρὸς καταπολέμησιν τῶν πνευματωδῶν ποτῶν Ἐπιτροπὰς πρὸς ἐξύψωσιν τῆς ἠθικῆς. Ἐπιτροπὰς τῶν ἐργατίδων τῶν διαφόρων βιοποριστικῶν ἐπαγγελμάτων. Ἐσχάτως συνέστη καὶ ἡ ἐπιτροπή τῶν γυναικῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς ὅλους τοὺς ἐμπορικοὺς κλάδους, σκοποῦσα ἐπίσης τὴν ἐξύψωσιν καὶ καλλιτέραν τούτων μόρφωσιν.

Ὁ συνωστισμὸς τοῦ πλήθους τοῦ συρρεύσαντος εἰς τὰς τρεῖς πρώτας δημοσίας συνελεύσεις τοῦ σωματείου μαρτυρεῖ μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ ὁ λαὸς ὑπεδέχθη τὴν ἵδρυσιν αὐτοῦ. Τὴν πρώτην ἑσπέραν συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς εὐρυτέρας μαθήσεως τῶν νεανίδων, τῶν ἀνωτέρων τῆς κόρης σπουδῶν. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπραγματεύθησαν δύο ὁμιλήτριαι· ἡ μὲν πρώτη συνεζήτησε τὸ ἀμέσως πραγματοποιήσιμον· ἡ δὲ ἄλλη, ἡ δεσποινὶς Eva van Roy, ἠγόρευσε περὶ τοῦ κυριωτέρου λόγου τοῦ σκοποῦ τούτου, ἀποδείξασα ἐντόνως τὴν προκύπτουσαν ὠφέλειαν. Καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς συζητήσεως ἡ δεσποινὶς Brehmer μᾶς ἔδωκε τὴν εὐχάριστον εἴδησιν, ὅτι ἡ πατρίς της Danzig ἕνεκεν τοῦ ὀλιγαρίθμου τῶν ἀρρένων σπουδαστῶν ἤνοιξε τὰς θύρας τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων της καὶ εἰς τὰς κόρας τὰς ἐχούσας βλέψεις ἀνωτέρας μαθήσεως. Τὴν δευτέραν ἑσπέραν συνεζητήθη τὸ ἐπίσης σπουδαῖον ζήτημα τῆς ὑποστηρίξεως τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων γυναικῶν, τὸ ὁποῖον συνεζήτησε ἡ ἐκ Baden ἐπιθεωρήτρια τῶν βιοποριστικῶν ἐπαγγελμάτων, δεσποινὶς δόκτωρ Μαρία Baum, καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἀγροτίδων προσέτι ὑπὸ τῆς ἐκ Breslau Κυρίας Marie Wegner. Τὰ ζητήματα τῶν δύω τούτων κλάδων φαίνονται παρουσιάζοντα τὰ δυσκολώτερα πρὸς λύσιν προβλήματα.

Ἀπεδείχθη ἐν τούτοις ὅτι ἡ γυναικεία δρᾶσις ἡ ἀσχολουμένη καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων λαϊκῶν τάξεων δὲν εἶνε «Κυριῶν κίνησις» ὡς εἰρωνικῶς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεώς της ὑπό τινων ὠνομάσθη.

Ἡ τρίτη ἑσπέρα ἀφιερώθη εἰς τὰ ἀστικὰ τῆς γυναικὸς δικαιώματα. Ἡ ἐκ Frankfurt κυρία δόκτωρ Edinger ἐπραγματεύθη τὸ ζήτημα πολιτικῶς καὶ κοινωνικῶς, καὶ ἡ κυρία Scheven ἀπέδειξε μετὰ πολλῆς ζέσεως τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἐξισώσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτὴ τοῦ νόμου δὲν ἔχει σκοπόν, οὔτε θέλει προκαλέσει τὸν μεταξὺ τῶν δύω φύλων πόλεμον. Ἀπ' ἐναντίας θέλει συντελέσει πρὸς συμφιλίωσιν, πρὸς σύσφιγξιν τῶν ἀμοιβαίων δεσμῶν καὶ ὑποστήριξιν τῶν κοινῶν συμφερόντων.

Ὁ ἐκ Danzig βουλευτὴς καὶ σύμβουλος τοῦ ἐμπορίου τοῦ κράτους κύριος Münsterberg ὑπεστήριξε τὴν πρότασιν, συμφωνῶν πληρέστατα, ὅτι τὰ ἐπιδιωκόμενα δικαιώματα οὔτε ἐπιζήμια διὰ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον εἶνε, οὔτε οὐδὲν παρὰ τῆς γυναικείας χάριτος ἀφαιροῦν.

Ἡ σπουδαιοτέρα τῶν προτάσεων ὅλων, ἥτις ἐκίνησε τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον καὶ συνεζητήθη θερμῶς, ἦτο ἡ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων εἰς διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις διαφόρων κλάδων. Πρότασις ἥτις ἐγένετο δεκτὴ μετὰ μακρὰν συζήτησιν. Εἰς τὴν ἀλησμόνητον διεθνῆ συνέλευσιν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλίας ἐφώναζε τονίζουσα τὰς λέξεις: ὀργανισμός, ὀργανισμός, ὀργανισμός! προσπαθοῦσα νὰ πείσῃ ὅτι εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἔγκειται τὸ μυστήριον τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος τοῦ γυναικείου ζητήματος. Καὶ πράγματι εἶχε δίκαιον ἡ ῥήτωρ. Μετὰ χαρᾶς δὲ δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ συνέδριον τῆς ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων τοῦ ἔτους τούτου μᾶς ἔδωκε βεβαίας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον.

Δόκτωρ φιλολόγος: Helene Stöcler.

Κατὰ μετάφρασιν **Μαρίας Πινέλλη.**

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τῆς κ. Εὐφρ. Κετσέα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Καλλιόπης Κεχαγιᾶ

Τὴν 10 Ἰουνίου 1905.

Πολλάκις ἀστεϊζομένη, ὦ πολύκλαυστος φίλη, σοὶ ἔλεγον ὅτι τὸν ἐπικήδειόν σου μόνη ἐγὼ θὰ ἐκφωνήσω διότι μόνη ἐγὼ κατὰ βάθος σ' ἐγνώρισα, ἐγώ, ἥτις σὲ παρηκολούθησα καθ' ὅλας τὰς φάσεις τοῦ περιπετειώδους σου βίου, οὐ μόνον κατὰ τὰς ἐξωτερικὰς αὐτοῦ ἐκφάνσεις, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρός σου. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἀστεϊζομένη ἔλεγον, δὲν ἐπίστευα ὅτι τόσον ταχέως ἔμελλον νὰ ἐκπληρώσω, ἀλλὰ τὸ ὀδυνηρότατον τοῦτο καθῆκον, ὅπερ ἐκ βάθρων συγκλονεῖ νῦν τὴν καρδίαν μου, θεωρῶ ἀπαραίτητον, ἵνα μὴ κλείσῃ ὁ χαίνων οὗτος τάφος, χωρὶς νὰ γνωρίσω εἰς τὰς ὁμοφίλους μου ἐν γένει τὴν τιμὴν καὶ τὸν σεβασμόν, οὓς μὴ ἐνέπνευσαν αἱ ἀρεταί σου. Χαρακτὴρ ἐξόχως ἠθικός, πνεῦμα ὑπέροχον προικισμένον μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἰδεώδους, ἠγάπησας καὶ ἤσκησας τὴν ἀρετὴν ἐν ὑπερόχῳ ὑπερηφανείᾳ, οὐδέποτε λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὰ προσκόμματα, τοὺς κόπους, τὰς παρεξηγήσεις, ἀλλὰ φέρουσα τὸν σταυρόν σου ἀγογγύστως, ἐν τῇ συναισθήσει ὅτι τὸν καλὸν ἀγωνίζεσαι ἀγῶνα. Ναί, ἐνώπιον τοῦ χαίνοντος τούτου τάφου μαρτυρῶ ὅτι πολὺ σὲ ἐτίμησα καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀπωλείᾳ σου δὲν κλαίω τόσον τὴν φίλην τῶν νεανικῶν καὶ τῆς ὡρίμου ἡλικίας μου χρόνων, ἀλλὰ τὴν Ἑλληνίδα, ἥτις νέους ἠνέωξε τρίβους εἰς τὸ γυναικεῖον φῦλον καὶ ἐγένετο ὁδηγὸς καὶ φύλαξ τῆς ἱερᾶς τῶν προγόνων

παρακαταθήκης διαμορφώνουσα αὐτὴν συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Σύ, ἥτις ὅλον τὸν χρόνον σου ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων κατέτριψας, οὐδέποτε ὠνειρεύθης ἄλλο στάδιον διὰ τὴν γυναῖκα ἢ τὸ τῆς οἰκογενείας, μὲ τὴν Ἑλληνίδα ὡς ὑπογραμμὸν ἐν ὅλαις ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς, τὴν δὲ ἀνεξαρτησίαν ἐπεζήτησας οὐχὶ ἐν τῇ κακῶς ἐννοουμένῃ χειραφετήσει, ἀλλ' ἐν τῷ ἐξευγενισμῷ τοῦ πνεύματος καὶ ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιπολαιότητος, τῆς χυδαιότητος καὶ τῆς ἀμαθείας ὅπως ἀνταποκρίνηται αὕτη εἰς τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς μητρὸς, συζύγου καὶ παιδαγωγοῦ. Δὲν ὑπῆρξας πάντοτε πρότυπον φιλοκαλίας, τάξεως καὶ εὐπρεπείας; δὲν ἐξεπλήρωσας τὰ καθήκοντα θυγατρὸς καὶ ἀδελφῆς καθ' ὅλας τὰς ὀδυνηρὰς περιστάσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ σου βίου, θυσιάζουσα ἐφ ὅσον οὗτοι ἔζων καὶ τὸν τελευταῖόν σου ὑπὲρ αὐτῶν ὀβολὸν καὶ περιθάλπουσα καὶ μόνη εἰς τὰ ξένα ταξειδεύουσα μετὰ πάσχοντος ἀδελφοῦ; ὦ! πόσον σκληρὰ σοῦ ἐδείχθη ἡ τύχη εἰς τὰς σχέσεις ταύτας καὶ σοῦ ἀφῄρεσε τοὺς πάντας, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος πόσον ἡ φιλόστοργος ψυχὴ σου ἤλγησεν, ὅταν ἐναπέθετες τὸν στέφανον εἰς τὸ τελευταῖον λείψανον τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας σου, γενομένη, ὡς ἔλεγες, νεκροθάπτης ὅλων τῶν προσφιλῶν σου.—Καὶ τώρα τὶς κλείει τοὺς ὡραίους σου ὀφθαλμοὺς τοὺς μέχρι τελευταίας πνοῆς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀτενίσαντας καὶ τὶς θέλει σὲ κλαύσει, ὦ πολύκλαυστος φίλη; Τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους κλείει ἡ χορεία τῶν τιμώντων σε φίλων, οἵτινες ζῶσαν θέλουσι διατηρεῖ τὴν μνήμην τῆς ὡραίας καὶ εὐγενοῦς σου μορφῆς, καὶ τὸν στέφανον, ὅστις ἁρμόζει εἰς τοὺς τόσους ἀγῶνάς σου θέλουσιν ἀποθέσει τὰ πνευματικὰ τέκνα, ἅτινα καταλείπεις εἰς αἰώνιον μνημόσυνον καὶ τιμὴν τοῦ γυναικείου φύλου, ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν, τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ζάπειον, ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης καὶ πάντα τὰ συναφῆ τούτοις ἱδρύματα, ἅτινα ἀδριάντος θὰ ἠξιοῦντο εἰς πάσην ἄλλην χώραν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη σοῦ τῆς ἐρίστης τῶν Ἑλληνίδων, ἐξ ὅσων ἐτίμησαν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα!

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ Σόνια δὲν εἶχε προφθάσει ζωντανὴν τὴν μητέρα της. Ἡ γραῖα νταντά της, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς οἰκογενείας, ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ ταριχεύσῃ τὴν νεκράν, διὰ νὰ διατηρηθῇ, μέχρις ὅτου φθάσει ἡ νέα κυρία.

Μία ταρίχευσις εἰς τὸ Παρίσι στοιχίζει πολύ, ἀλλ' ἡ Ἄννα Θεοδωρόβνα συνειθισμένη ὅπως ἡ κυρία της νὰ ἐξοδεύῃ χωρὶς ποτέ της νὰ λογαριάζῃ, ὄχι μόνον ἐξώδευσεν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχαν διὰ τὴν ταρίχευσιν, ἀλλὰ καὶ διέταξε πρώτης τάξεως κηδείαν καὶ ἐστόλισε τὸ σπῖτι μὲ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀνενεόνοντο κάθε ἡμέραν μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς Σόνιας.

Ὁ ἰατρὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε περιποιηθῆ τὴν κυρίαν της πάσχουσαν ἦτο νέος Ρῶσσος ἀποκατεστημένος εἰς τὸ Παρίσι, φίλος πολὺ τῆς οἰκογενείας καὶ θαυμαστὴς τῆς Σόνιας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει καὶ πρότασιν γάμου ἀπορριφθεῖσαν.

Τὴν ἡμέραν ὅπου ἡ Σόνια ἀνεμένετο, ὁ ἰατρὸς μετέβη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ καὶ τὴν προδιαθέσῃ διὰ τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον τὴν ἀνέμενε.

Ἦτο ἡμέρα βροχερά, συννεφιασμένη, ἡμέρα ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουν τὸ Παρίσι ὡς πόλιν ἄπλυτον, ῥυπαράν, μελαγχολικήν.

Τὸ τραῖνο ἔφθασε βράδυ περὶ τὰς ἕξ καὶ ἡ Σόνια μὲ τὸ βαρὺ προαίσθημα τοῦ θανάτου τῆς μητέρας της δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, εὐθὺς ὡς ἀντίκρυσε τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχαιρετοῦσεν ἀπὸ μακράν, λυπημένος καὶ αὐτὸς διὰ τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν νέαν γυναῖκα.

Ὁ θόρυβος εἰς τὸν σταθμὸν ἦτο φοβερός. Τραῖνα ποῦ ἤρχοντο καὶ τραῖνα ποῦ ἔφευγαν, σφυρίγματα, φωναί, ἀποχαιρετισμοί, καροτσάκια ἐμπορευμάτων κυκλοφοροῦντα εἰς κάθε διεύθυνσιν, κραυγαὶ ἐφημεριδοπωλῶν καὶ μικρεμπόρων καὶ ὅλα αὐτὰ μέσα εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀραιὰν βροχήν, ἡ ὁποία ἔπιπτεν ἐπάνω εἰς τὴν κρυσταλλίνην τοῦ μεγάλου σταθμοῦ στέγην καὶ ἔκαμεν καὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀκόμη ῥυπαρὰν καὶ ἄσχημον.

Ἡ Σόνια δὲν ἀνέπνεεν. Αἱ ὀλίγαι στιγμαὶ, αἱ ὁποῖα ἐπέρασαν μέχρις ὅτου ὁ ἰατρὸς τὴν πλησιάσει, τῆς ἐφάνησαν αἰῶνες, ἂν δὲ καὶ εἶχε τρομερὰν ἀγωνίαν νὰ μάθῃ, ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ

Ὅταν μετὰ τὰς τελωνιακὰς διατυπώσεις εὑρέθησαν καὶ οἱ δύω μέσα εἰς μίαν ἄμαξαν, ἡ Σόνια ἄφησε τέλος νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ στόμα της ἕνα *λοιπόν*; ἐρωτηματικώτατον.

Λοιπόν! εἶπε καὶ ὁ ἰατρὸς καὶ ἐσταμάτησεν, ἀγνοῶν πῶς νὰ διατυπώσῃ, πῶς νὰ εἰπῇ τὴν τρομερὰν εἴδησιν.

Τὸ προῃσθανόμην, εἶπεν ἡ Σόνια, ἡ ὁποία διὰ μιᾶς ἔγινε πολὺ ὠχρὰ καὶ ἔπειτα ἐσιώπησε Οὔτε δάκρυα, οὔτε λόγια ἀνωφελῆ, οὔτε λυγμοί. Σόνια Δημητρόβνα, εἶχε προσθέσει ὁ νέος ἰατρὸς ἔχετε φίλους ἀφωσιωμένους.

Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη καὶ εἶχε προσηλώσει ἕνα βλέμμα ἀόριστον καὶ ἀφῃρημένον εἰς τὸ σκοτεινὸν ἄπειρον, ὡς νὰ ἔβλεπεν εἰς αὐτὸ τὴν εἰκόνα τῆς σκοτεινῆς καὶ τρικυμιώδους ζωῆς της.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς μίαν μεγάλην οἰκοδομὴν τοῦ Boulevard Hausmann. Ἡ Σόνια κατέβη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αὐλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δύο τρεῖς ὑπηρέται ἐφαίνοντο προσέχοντες εἰς δύω παιδιὰ παίζοντα, παιδιὰ μᾶλλον πτωχά, ἂν καὶ πολὺ τακτικά.

Ἦσαν τὰ παιδιὰ τῆς θυρωροῦ, τὰ μόνα ποῦ ἔδιδαν κάποιαν ζωὴν εἰς τὸ βαρὺ καὶ σιωπηλὸν περιβάλλον τῆς μεγάλης οἰκοδομῆς.

Ποῦ καί που εἰς τὰ ἐπιμελῶς κλεισμένα τζάμια τῶν παραθύρων τοῦ ὀγκώδους κτιρίου ἐφαίνετο διὰ τῶν λευκῶν παραπετασμάτων ἕνα ἀμυδρὸν φῶς, ἢ διεκρίνετο σκιὰ ἀνθρωπίνη, ἡ ὁποία ἀμέσως ἐξηφανίζετο.

Ἡ ἀντίθεσις τῆς σιωπῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν Παρισινῶν σπιτιῶν μὲ τὸν θόρυβον καὶ τὴν ζωὴν τοῦ δρόμου εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἡ Σόνια, ἂν καὶ ἦτο συνειθισμένη εἰς αὐτήν, ὅμως ἐβάρυνεν ἀκόμη περισσότερον τὴν πονεμένην ψυ-